

Ocko postáva pri dverách. „Som hotová,“ oznámim mu, rozťahnem ruky a predvediem mu to. Usmeje sa, priskočí ku mne a objíme ma. „Si hviezda. Už musím bežať. Najedz sa, umy sa, vyčisti si zuby...“

„A nezabudni za sebou zamknúť,“ povieme zborovo.

„Pa, oci.“ Desať minút po siedmej sa za ním zabuchnú dvere a zostanem sama.

Nemusíte ma však ľutovať. Neznášam, keď ľudia nakláňajú hlavu a vrhajú na mňa *súcitné pohľady*. Tie pohľady, ktoré hovoria: *Chúďatko Summer, má len jedenásť a už sa musí o seba postarať sama*. Som v pohode, zvládnem to. Keď ocko odíde, naraňajkujem sa a pôjdem do školy. Po príchode domov si zahrám na laptope nejaké hry alebo si (s najväčšou pravdepodobnosťou) pustím videá o koňoch, možno sa ich pokúsím nakresliť a okolo pol siedmej sa vráti ocko. Vôbec to nie je také zlé, keď si na to človek zvykne.

Dám si trochu cereálií a potom po sebe umyjem misku aj lyžičku. Máme síce umývačku, ale pokazila sa a pán, ktorý vlastní náš byt, dookola opakuje, že ju zanesie do opravy, ale ocko na to zakaždým

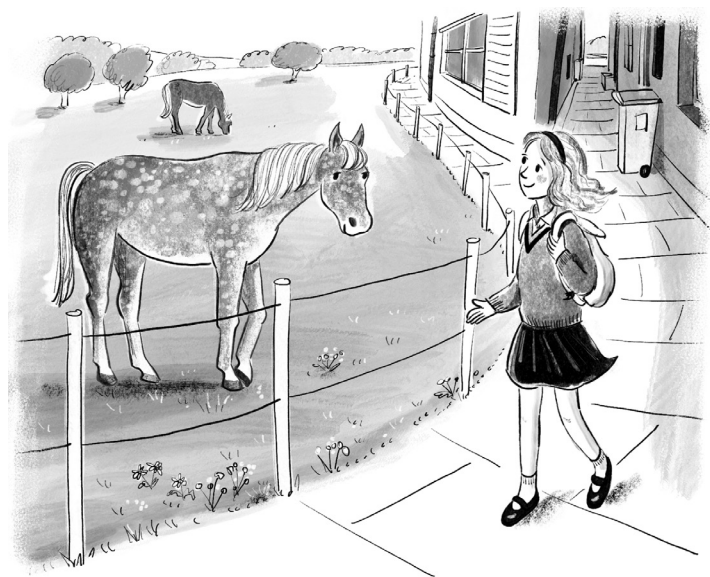
utrúsi: „Na svätého Dindi.“ Bože, tieto čudné dopelácke reči. Kto je Dindi? A čo má spoločné s našou umývačkou?

Vyčistím si zuby, učešem sa a pretriem si tvár uterákom. Všimnem si, že sa nám míňa toaletný papier, pokúsim sa nezabudnúť kúpiť ho cestou zo školy. Ocko dal na chladničku nádobu s mincami na takéto účely.

Do školy sa môžem dostať dvomi trasami. Jedna vedie po klasických chodníkoch a cez cesty. Druhá je dvojnásobne dlhšia a vedie malou uličkou poza domy. Zhruba päťdesiat metrov pokračuje okolo ohradených polí a na jednom z nich sú dva poníky. Jeden z nich je malý gaštanový valach a zvyčajne sa zdržuje na opačnom konci ohrady. Druhý je sivá kobyla a vždy, naozaj vždy príde k plotu, aby ma pozdravila. Keď sme sa sem presťahovali, bola som veľmi nešťastná, až kým som neobjavila túto trasu, a odvtedy chodievam k sivej kobyle cestou do školy aj zo školy. Je to moja najlepšia priateľka, čo je skvelé, ale aj veľmi smutné. Záleží na tom, ako sa na to pozeráte.

Dnes ráno odchádzam z domu omnoho skôr, chcela by som s tým poníkom stráviť čo najviac času. Keď ma vidí, vydá zvláštny zvuk, ktorému sa hovorí „erdžanie“. Je to niečo medzi odfrknutím a pradením. Len čo ku mne pribehne, pritisne si o mňa tvár. Zvykla som si nosievať mu jablká, ale potom sa na plote objavila ceduľa *ĎAKUJEME, ŽE NEKŔMITE PONÍKY*, takže teraz mu radšej trhám trávku. Aj tak by ju nakoniec zjedol, no nie? Pre istotu radšej skontrolujem, či ma niekto nesleduje, aby som nemala problém.

„Ahoj,“ prihovorím sa kobyľke láskavo. Netuším, ako sa volá, ale ja jej hovorím Kamienska, lebo fliačky na jej chrbte mi pripomínajú okruhliaky v potoku. Keď ju pohladím po zamatovom nose, hlavou sa dotkne môjho čela. „Ako sa máš, Kamienska? Mala si dnes nejakú chutnú púpavu?“ Dlaňou sa dotknem jej mohutnej šije. Kamienska je silná, príjemne hreje a vonia ako niečo, čo neviem opísať – možno ako sušienky a priateľstvo. Porozprávam jej o videu, ktoré som dnes ráno pozerala. Dievča v mojom veku v ňom hovorilo o svojich troch poníkoch a rôznych

pomôckach, ktoré používa. Kamienka prikývne, ako-
by mi rozumela. Podľa obrázkov na internete by Ka-
mienka mohla byť waleský žrebec. Aspoň si to teda
myslím. Krajšieho poníka som v živote nevidela.

Napriek tomu, že som sem dnes prišla skôr, už aj
tak budem zrejme meškať. S Kamienkou zakaždým
stratím pojem o čase. Keby som mohla, strávila by
som s ňou celý deň. Už len to, že si opieram hlavu
o tú jej, vo mne vyvoláva... Neviem to vysvetliť.

Akýsi pokoj. Akoby zo mňa opadli všetky starosti a obavy. Zamávam jej na rozlúčku a zvyšok cesty musím odbehnúť. Lapajúc po dychu dorazím do školy desať sekúnd predtým, než zatvoria brány.

V škole nemám žiadnych kamarátov. Kedysi to tak nebolo, ale keď sme sa presťahovali, všetko sa zmenilo. Ockovi sa nedarilo zohnať si prácu v blízkosti mojej starej školy, a tak som počas školského roka musela zmeniť školu, a vtedy už boli všetci poskupinkovaní.

Nemusíte ma ľutovať, už sme sa o tom bavili.

V školskej taške nosím malú príručku *Kompletný sprievodca koňmi*. Dostala som ju na Vianoce pred pár rokmi, je plná zaujímavostí a tiež obrázkov koní a poníkov. Cez prestávku si ku mne nik neprisadne, a tak si prezerám obrázky v knihe a rozmyšľam, aké by to bolo mať vlastného koňa. Na poníkovi som sa viezla asi trikrát, zakaždým to bolo na dovolenke. Mama ma chcela minulý rok prihlásiť na lekcie jazdenia, ale potom... no, nakoniec sa k tomu nedostala.

Zatvorím knihu, zamierim na toalety a zamknem sa v kabínke. Vtom začujem, ako sem vchádza skupinka dievčat. „Trvalo mi pol hodiny, kým som